

ECONOMISCH HERSTEL

Inge Schlöricke (52)

Inge werkt als keukenhulp in een café in Berlijn. Ze krijgt bijstand en verdient bij met een 400-euro-minijob. Gescheiden, drie inwonende, jongvolwassen kinderen.

„Ik was driekwart jaar werkloos en voel me een stuk beter nu ik naast mijn uitkering ook werk. Ik wil niet afhankelijk zijn van de staat. Je wordt in Duitsland zo snel als een profiteur gezien. Ik zag bij dat café een briefje met 'keukenhulp gezocht', ben naar binnen gegaan en ze namen me aan. Ik heb nu een 400-euro-job, voor 16 uur per week, dat is dus 6,25 euro per uur. Daar houd ik 160 euro van over. De rest wordt verrekend met mijn bijstandsuitkering. Nee, dat vind ik niet erg, omdat die baan me van de straat houdt. Maar ik heb die 160 euro ook echt

hard nodig. Met mijn drie inwonende kinderen, die allemaal een beroepsopleiding doen en daarmee wat geld verdienen, vormen we een *Bedarfgemeinschaft*: hun inkomsten zijn ook van invloed op de hoogte van mijn uitkering.”

„Die 400-euro-jobs zijn ingevoerd om mensen een kans te geven sneller weer actief te worden op de arbeidsmarkt. Ze moeten doorstromen naar een echte voltijd baan. Maar dat gebeurt niet. Bij bedrijven als de Lidl en Real nemen ze juist mensen aan in minijobs, voor hen veel handiger.”

„Ik ben financieel niet zonder zorgen en dat is enorm deprimerend. Voor de 882 euro huur voor onze vierkamerflat in de wijk Wedding krijg ik 600 euro huurtoeslag. Maar nu stijgen de huren en misschien moe-

ten we wel verhuizen, naar een getto als Marzahn of Hellersdorf. Terwijl we hier onze sociale omgeving hebben. Ik ken hier de burens en de buurtwinkeliers, maar in die getto's kent niemand elkaar. Daar heb je alleen graffiti, kapotte deuren en steuntrekkers die met hun bier de hele dag voor de tv hangen. Ik moet er niet aan denken daar te wonen.”

„Natuurlijk vraag ik me soms af hoe ik in deze situatie ben beland. Ik heb keurig de middelbare school afgerond, en toen de wereld overgereisd. Australië is echt een heel mooi land, maar daar heb ik nu niets aan. Ik ben 52 en een vaste aanstelling, waar dan ook, kan ik vergeten. Als ik aan de toekomst denk, geloof ik niet dat er voor mij veel zal veranderen.”

Vervolg van vorige pagina

Simone Gierke (36)

Werkt in een bakkerij. Verdient 10 euro per uur. Alleenstaande moeder van een puberdochter.

„Ik werk nu tien jaar bij de bakkerij en begon met 8 euro per uur. Sinds een jaar verdien ik 10 euro. Vakantiegeld of een dertiende maand heb ik niet. Na aftrek van belastingen, premies en woonlasten houd ik zo'n 1.000 euro per maand over. Met een dochter is dat niet veel. Zeker niet nu de huren en de energieprijzen zo stijgen. Maar ik heb altijd spaarzaam geleefd. Daardoor kon ik vorig jaar een andere auto aanschaffen toen mijn oude kapot ging. Ik heb collega's die doodsbang zijn hun baan te verliezen. Die ervaren echt een soort existentiële angst. Die werken bijvoorbeeld in 400-euro-jobs en maken uit angst op straat te komen staan overuren, zonder betaald te krijgen. Dat vind ik pure uitbuiting. Met veel mensen gaat het in Duitsland economisch erg slecht. Ze werken wel, maar leven in armoede.”

„Ik was rond 2005 een jaar werkloos en kreeg toen 639 euro per maand WW. Dat was een moeilijke tijd, waarin we ons niets konden permitteren. Na een jaar verval je tot bijstand, dus krijg je nog minder. Toen kon ik terug naar de bakkerij, maar alleen als ik tussen zes uur 's ochtends en twee uur 's middags kwam werken.”

„Hoe lang ik dit nog blijf doen? Geen idee. Maar niet de rest van m'n leven. Ik wil andere, zinvolle dingen doen en niet eeuwig het gevoel hebben dat geld en werk mijn hele leven bepalen.”